

ქვეყნის
გაზეთთა

ს ა ნ გ ი

გმირი ქალაქი

„... ვით ბრძოლებში გამოწრთობილი ჯარისკაცი, ისე მტკიცედ დგას სტალინგრადი თავის პოსტზე“.

„პრავდა“

ნახ. გ. ლომიძისა

მედგარი ქალაქი, მტკიცე და უტყუარ ფოლადის წისკვილად გადაქცა მტერს, ფქვავს და ანიაგებს მის ძალას უკმუნსა და ჰიტლერს თავს აყრის სიკვდილის მტვერს. ვერა, ვერ იხილავს მტერი მას დაცემულს, კვლავ რისხვით მბრუნავი ფოლადის წისკვილი, ჩვენს დიდ მიწაწყალზე შემოკრიბლ მტაცებელს საზიზღარ სიცოცხლეს ჩაუქრობს სიკვდილით.

ფრიში—ფრიშავს მოუკლოდა

ფრიცი—ფრიცებს მოუძლოდა კავკასიის მთებთან, და ბრძანებებს—ყრუდ და კუშტად ნაგაზივით ყუფდა. — „ეინ-ცვაი, ეინ-ცვაი! ბიჯი წადგით მტკიცედ“, — ჩაესმოდათ ეფრეიტორ ფრიცის სიტყვა—ფრიცებს. და გაფხორილ ინდაურის მსგავსად, ყველა ერთად სატრაბახო მარშის სიტყვებს დანჯღრეულად მღერდა: „ჩვენ, უძლეველ არიელებს ვინ დაგვიდგეს წინა?— ფიურერმა, დასაპყრობად აქეთ მოგვავლინა და გვიბრძანა ამ ქედების გადალახვა მარშით, რომ დამკვიდრდეს ჩვენი რასა მთებშიცა და ბარშიც! და თუ იქ უხვ მასპინძლობას არ გაგვიწევს ხალხი— უკუღმართად დაბრუნდება მათი ბედის ჩარხი“.

* * *

მთები სდუმდენ, სდუმდა ტყე და სდუმდა სოფლის შარა, მაგრამ უცხად დაიქუხა, ცეცხლმა ცა გაბზარა და ათასმა მების ძალამ დაჰკრა კლდეთა კარქაპს და იმ გზაზე, იმ ფრიცების ბურღლაც აღარ დარჩა!

* * *

— ეს რა იყო უეცარი, რანაირად მოხდა? რამ არია არიული ნაბიჯები „კონტა“? — არაფერი უჩვეულო, მოხდა მხოლოდ იგი, რასაც ითხოვს დიდ სამშობლოს დაცვის წმინდა რიგი: გმირ კავკასის შეილთა რაზმი—მტრისთვის მტეხი მეთა— ფრიცების რაზმს—სამასპინძლოდ ღირსეულად შეხვდა. ფარსადანი

კავკასიის ბჭესთან

ნახ. ღონისა

— გერმანელ დამპყრობლებს უნდათ ჩვენი მთების ლითონის საბადოები წაიღონ. — წერე რა! ლითონს არც ისე ვუკავებთ: პირდაპირ „საშაერო ფოსტი“ ვუგზავნით ჩვენი სასროლი იარაღებიდან.

გერმანულ სამხედრო ჟურნალ „მილიტერ ვახენლატში“ დაბეჭდილია ჰიტლერის „ათი მცნება“ გერმანულენობისათვის.

„ნიანგი“ ქვემოთ აცნობს მკითხველებს ოთხ მათგანს:

ნახ. ი. კროტკოვისა

I. „იყავი მონადირა“

ნადირობა არიელსა „სრულფასოვან“ შინს უმატებს. — ფრიცი მიტომ დაჰრევია გოჭებს, ქათმებს, იხვებს, ბატებს.

II. „იხრუნე ამხანაგზე“

რადგან ზრუნვა ამხანაგზე მოუხვეჭავს კაცს ხანელსა. ფრიცი „უვლის“ მძინარე შანსს... მას ჯიბეში უყოფს ხელსა.

III. „აქვით უჰიკა ყველას და ყოველთვის“

რადგან მასში იჭვის გრძობას თვის აღვივებს „ფიურერი“. ფრიცი გაურბის ხეს და ჯირკსაც, ელანდება ყველგან მტერი.

IV. „უნდა იყო დაუღალავი“

ფრიცი არის მალეშბროლი, ის არ არჩევს ყინვას, ხიცხვს, კურდღელზედაც უკეთ გარბის — უკანიდან თუ კი მისცხვს.

ზკონვის იუმორი

მრუტავის ძველანაში

— ჰერ შმარკე, ის მეტყვევ ნეტავი რად წაათრის გესტაპოში? — ის გაიძვერა, პურის ერხაცის დასამხადებლად არმიას აწვდიდა სახსებთ უფარვის ხის ქერქებს.

(„სამშობლოს ხადარაჯოზე“)

დაზვერვის „წარმატება“

— ნება მიბოძეთ მოგახსენოთ, ბატონო კაპიტანო, რომ დახვერვა ჩატარდა წარმატებით, ჩვენმა ტანკმა აღმოაჩინა რუსების ტანკსაწინააღმდეგო იარაღი. — ეს ძალიან კარგია, მაგრამ თქვენ ქვეითად რად მოხვედით? — იმიტომ რომ ტანკსაწინააღმდეგო იარაღმა აღმოაჩინა ჩემი ტანკი.

(„ხადარაჯოზე“)

გულუბრყვილო კითხვა

ჯარისკაცი — ბატონო ოფიცერო, ნება მიბოძეთ გკითხოთ როდის დამთავრდება ომი.

ოფიცერი — აი ეხლავე გაიგებ! (ოფიცერი გაარტყამს ჯარისკაცს (ილას) ჯარისკაცი — გაგებდავ და მოგახსენებთ, ბატონო ოფიცერო, თქვენ კარგად ვერ გაიგეთ ჩემი კითხვა. მე გკითხეთ არა ის, თუ როგორ დამთავრდება ომი, არამედ როდის დამთავრდება. თორემ, რომ ჩვენ მიგვბერტყავენ, ეს ისედაც კარგად ვიცოდი.

(„ჩვენი გამარჯვებისათვის“)

ჟურნალ „ნიანგის“ კარაქსია

გარევირა ახალ ბინაზე.

ლენინის ძ. № 28

ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფიულ კომბინატის „კომუნისტის“ შენობა, მე-3 სართული.

კავკასიის მთების გადაღმა გერმანელმა ოკუპანტებმა ხელთ იგდეს პატარა ქალაქი — Ne-ი.

— ახლავე გამონახეთ აქაური მცხოვრები თავიანი კაცი — ქალაქის თავად დასანიშნავად, — ბრძანა გენერალმა გაფხორილბერგმა.

ერთმა პოლკოვნიკმა უთხრა: — გაგებდავ და მოგახსენებთ, ჰერ გენერალო, რომ სამი დღის განმავლობაში ჩვენ უკვე ვეძებთ, მაგრამ ვერ აღმოვაჩინეთ თავიანი კაცი.

— მიქარავა, ქალაქის თავობას რა თავი უნდა? ჩვენ ვბრძანებთ — ის კი შეასრულებს. ნუთუ ასეთი კაცი არ არის Ne-ში?

— არის, ჰერ გენერალო, — ჩაერია ლაპარაკში მეორე პოლკოვნიკი, — მოხუცი კაცია, ძველად ბოქალური ყოფილა, შემდეგ რეციდივისტების შეთაური, ერთი სიტყვით, ჩვენი კაცია, მაგრამ...

გაფხორილბერგმა სიტყვა აღარ დამთავრებინა.

— ახლავე დანიშნეთ.

დანიშნეს. ყოფილი ბოქალური, ყოფილი რეციდივისტის და აწინდელ არამზადა „ქალაქის თავის“ დახმარებით, ოკუპანტებმა დაიწყეს Ne-ის „ათვისება“, ესე იგი მისი ძარცვა, განადგურება, მოსახლეობის იმ ნაწილზე ნადირობა, რომელმაც პარტიზანად გასვლა ვერ მოასწრო.

ქალაქის თავმაც „ბურგომისტრობით“ თავი მოიწონა, ჭამა დაიწყო, მოფერიანდა, ნაძარცვით სახლი აიგო და ლაპარაკის დროს ფრანხას ასე იწყებდა:

„ქალაქის თავად ბატონებო, მხოლოდ თავიან კაცს აყენებენ. თავი და თავი ცსწორედ ის არის, რომ ასეთ თავაკად მე ამომარჩიეს ბატონმა გერმანელებმა. თავი, თავისთავად მთავარი საქმეა ქვეყანაზე, ქალაქის თავის თავი ხომ უმთავრესად ჩათვლება“.

ერთ დღეს გაფხორილბერგმა საყვედურით მიმართა თავის ხელქვეითებს: — მე მგონია, რომ გე არამზადა ბურგომისტრი თავს ვერ ართმევს ქალაქის თავობას.

მას ძველი პოლკოვნიკი გამოეპიმა და მოახსენა:

— სწორი ბრძანებაა, ჰერ გენერალო. ვერ გაართმევს, რადგან მას თავი არა აქვს.

გაფხორილბერგმა, რომელმაც პოლკოვნიკის პასუხი უადგილო ირონიად მიიჩნია, მრისხანედ შეაწყვეტინა:

— რას ჰქვიან არა აქვს?

— არა აქვს ჰერ გენერალო.

— როგორ?

— ისე, როგორც ყველა ბურგომისტრს.

— გარკვევით სთქვი, პოლკოვნიკო.

— გარკვევით მოგახსენებთ, ჰერ გენერალო, იმ არამზადის თავსაც იგივე ბედი ეწვია, რაც სხვა ბურგომისტრების თავებს: სამი დღეც არის, რაც მისი თავი თერგში გადაუშახნეს.

— ვინა, ვინ გადაუშახნა? — ხმაჩაღწივით შეჰყვირა გენერალმა და სუსხლამდგარი თვლები პოლკოვნიკს მიაბჯინა.

— პარტიზანებმა, ჰერ გენერალო! გაფხორილბერგმა მოტკლელი კეფახე ხელი იტაცა და ბრანზორუულად წაიბურტყუნა.

— დალაზეროს ეშმაკმა, ჩვენს მიერ დანიშნულ ყველა ქალაქის თავის თავს მართლაც ერთიდაიგივე ბედი ჰქონია.

მანვილაკი

სწორი გამოსავალი

ნახ. ლონისა

გვიხანავი ჯარისკაცი: (რუმინელს) წითლები რომ გადმოვიდნენ ეხლა შეტევაზე, გაიტყვი?

რუმინელი ჯარისკაცი: არავითარ შემთხვევაში!

გვიხანავი ჯარისკაცი: შეუტევ?

რუმინელი ჯარისკაცი: არავითარ შემთხვევაში!

გვიხანავი ჯარისკაცი: მას რას იზამ?

რუმინელი ჯარისკაცი: მაშინვე ავწევ ხელებს!